

ХУБАВАТА ХОЛМИЕР

© Ганка Филиповска, *автор*

© Дамян Дамянов, *художник на корицата*

© Сиела Норма АД

София • 2022

ISBN: 978-954-28-3968-2

Ганка Филиповска

Хубавата Халмер

разкази

СЪДЪРЖАНИЕ

КНИГАТА	7
КАТАРЗИС И ПРОЗРЕНИЕ.....	12
НЕРАЗДЕЛНИ	20
ПРИНЦЕСАТА, ИВАН И АВТОРЪТ	31
НОРА И БАБА АГА.....	38
САКОТО.....	46
ПУКАНИ ЛЮТИ ЧУШЛЕТА.....	52
ОТ КИР И ОТ ПОТ НИКОЙ НЕ Е УМРЯЛ	59
СОФИЯНЕЦЪТ ГЕЛЕ И СЕЛЯНДУРИНЪТ АЧО	64
СТЪЛБИЩЕТО	73
ПАПАГАЛЪТ ШАРО	80
ЩЕ ТИ ПЕЕМ, ДОКАТО УМИРАШ	86
АХАС-ФЕР	98
НА БАБА ТИ ХВЪРЧИЛОТО	103
ХУБАВАТА ХОЛМИЕР.....	107
ОБРАТНАТА СТРАНА НА ВРЕМЕТО	110
ГРИФОНЪТ АЛАБАЛА	116
КУТИЯТА НА ПАНИ ДОРА.....	123
КРАВАТА ЙОРДАНКА	134
ДАЛИЯ ОТ ГРАНИТОВО.....	146

КНИГАТА

Присъстваше на всички литературни четения в града, на всички премиери на новоизлезли книги – дори и да е болна. Никой от околните не знаеше коя е, а тя разпознаваше много от тях, защото бяха известни. Прозаичните текстове почти не чуваше, но слушаше внимателно стихотворенията и тайно ликуваше: всички – без изключение – бяха на космическо разстояние под нейното ниво.

Веднъж в седмицата отиваше в ресторант, в който се изнасяха авторски рецитали, и там се научи да пие вино. Пристигаше половин час преди началото и се настаняваше точно срещу малката сцена. После идваше и останалата публика – хората заемаха свободните маси, а когато местата се запълнеха, сядаха и при нея. Докато авторът четеше, тя притваряше очи и открехваше клепачи само когато отпиваше тръпчива глътка. Неусетно първата чаша свършваше и поръчваше втора. Ръкопляскаше солидарно с другите, макар не това да бе Поезията, а щом официалната част приключеше, се усещаше като пчелата майка. Около нея не просто жужаха, а и се жилеха един друг, без жертвата да знае кой точно влива отрова в славата ѝ. Към сътрапезниците ѝ се присъединяваше някой на шумял поет.

– Ооо! – възкликваха всички. – Поздравления за книгата! Изключителна, невероятна, истинско събитие!

Творецът кимаше самодоволно, благодареше царствено и достолепно се оттегляше, след което се започваше:

– Вие видяхте ли му стихосбирката?!

– Абсолютна графоманщина! – изстрелваше някой.

– Тоя съвсем се е побъркал, бълва ги на килограм – допълваше друг.

– А четохте ли простотиите на коронованата за царица на романа...

Прииждаха други, влачеха столове и сядаха, притискаха я в ъгъла на масата, без дори да се извинят. Прегръщаха се, хвалеха се, след което неизбежно оплюваха този, който си е тръгнал, макар преди секунди да са го ласкали, че е недостижим връх. Тя поръчваше трета чаша вино, оставяше чантата си на стола и излизаше пред ресторанта. Тук се скупчваха пушачите, имаше артистични особи, които всмукваха смрадливия дим от ефектни лулички. Същите разговори, същото настроение. И пак никой не я забелязваше. Връщаше се при чашата си, пиеше бавно. Колко са жалки всички! Дори не додизират, че са само слуги в храма на Ерато, докато тя, чуждата и неизвестната, е богоизбраната Жрица.

Прибираше се и веднага заставаше под душа, за да измие злостната мръсотия на преживяното. Тези хора бяха толкова, толкова нищожни! Не разбираха, че всяка дума е отделна вселена, че всеки звук е фатално неделим от другите – те оказват влияние върху него, но и той ги променя с присъствието си. На признатите писачи им липсваха сетива, за да пресътворят всемира така, че в него да властват само Красотата, Любовта и Хармонията.

Най-много я дразнеха прозаичите. Белетристиката трябваше да бъде забранена със закон и който го пристъпи,

да бъде публично екзекутиран. И сред тях се срещаха чисти и романтични натури – най-вече между авторите на розови романи, но повечето бяха толкова недодялани и безскрупулни! Употребяваха думи, които човечеството е време да изхвърли от речника си: омраза, престъпление, секс, убийство, изневяра, предателство... Тези тотални безотговорници изобщо не осъзнаваха каква травма нанасят на читателите с крехка чувствителност, как необратимо променят биохимията им и ги разболяват. За разстрел бяха и подражателите на Буковски, чиито изстъпления представляваха просто гнусна вертикална проза, изтъкана от битовизми, физиология и безкраен цинизъм.

Тя седна в любимото си кресло и както всяка вечер от три години насам, отвори внимателно Книгата. Знаеше наизуст стоте стихотворения, но обичаше да ги препрочита. Бяха най-добрите ѝ – ако изобщо съвършенството може да бъде степенувано. Реши да отдели от шедьоврите си само тези, които я разкриваха най-пълно. Изписа с калиграфския си почерк дебелия тетрадка, а твърдите ѝ корици облепи с изображения на бели гълъби и лебеди – собственото ѝ име и фамилията ѝ красиво се преплитаха със снежните божествени птици. Стихосбирката се казваше Книгата, защото това наистина беше Книгата, каквото и да се твърди за Библията. Преди да я направи, изпрати ръкописа си във всички родни издателства. Някои още не ѝ бяха отговорили, а други оправдаваха собствената си неграмотност и недоразвити сетива с кратки, малоумни рецензии: „Необходимо е още да се работи“; „Стихотворенията звучат архаично“; „Подобен ръкопис не представлява интерес за нас, но желаем успех на автора“ и т.н., и т.н. А някакъв самозванец дори се изказа, че поезията ѝ наподобява захарен памук с дъх на нафталин; друг безхаберник, на когото тя с остър тон поиска обясне-

ние, определи стихосбирката като... графоманска. Не беше изненадана. Съдбата на гениалните произведения първо е отхвърляне, а след години или векове – фанатично преклонение. Съвременниците ѝ не разполагаха с критерии, по които да оценят диамант, за който не са и подозирали, че може да съществува. Тя не се отчайваше – осъзнаваше, че рецензентите, макар и многоклетъчни организми, притежават естетическа чувствителност колкото амеба. Отдавна беше принесла своята жертва пред Ерато: един мъж, който беше луд по нея. Но той искаше секс и все повече секс, а събудената ѝ похот я отклоняваше безвъзвратно от чистия, непорочен извор на вдъхновението. Все пак се омъжи за него. Когато обаче той настоя и за дете, тя се разведе, защото имаше Мисия. Нима беше виновна, че съпругът ѝ се беше влюбил не в обикновена жена, която да му възпроизвежда гените, а в самата Поезия? Как би могла тя да сменя наакани пелени, да кърми и същевременно да извисява духа си до онези безумно изящни селения, отредени само за нея, недостижати от друг смъртен? И недостижими за друг смъртен... Нямаше приятели и не поддържаше връзки с роднините си: и едните, и другите с елементарните си съждения и примитивни емоции само биха я отклонили от Пътя. От нейния Път. Единствено неин.

Можеше сама да издаде Книгата, но не искаше – да не би да е някоя набедена поетеса, която много държи да остане в спомените на внуците си?! Стремеше се само към това, което ѝ се полага – Признанието. От всеки индивид на тази планета – сега и за вечни времена.

Изпрати Книгата до всички известни световни издателства. Две години гладува, за да плати превода ѝ на английски. Осъзнаваше, че преводачът със сигурност отнема от красотата на творбите ѝ, но се примири, защото шедьовърът

дори и с петна от чужди мръсни пръсти си остава шедьовър. Със сигурност най-сетне щеше да се появи достатъчно интелигентен и чувствителен издател, който да осъзнае гениалността на ръкописа. Светът ѝ го дължеше. Тя можеше да чака. Човек трябва да умее да чака, докато получи своето.

Не беше престанала да пише, правеше го почти всеки ден. Всичко качваше на флашки – както новите неща, така и онези, които не бяха влезли в Книгата. Съхраняваше в банков сейф около десет хиляди стихотворения, защото не беше мизантроп изначално: ненавиждаше само съвременниците си, а творчеството си искаше да запази за истинските Човеци, които неизбежно щяха да се родят.

Тя изписваше с къдравия си почерк облаците. Когато те много натежаваха от думите ѝ, се изливаше дъжд, падаше сняг или град. Реакцията им ѝ се струваше доста първична и прозаична, но нямаше власт да промени нещата.

– Пак ли пишеш? – питаше личният ѝ ангел. – Нали знаеш, че никой не забелязва стихотворенията ти! Дори и аз, персоналният ти хранител, не ги чета...

– И това ще се случи – отговаряше спокойно тя. – Когато узреете за Моето Слово.

– Защо не общуваш с другите души? Тук няма Време, но на Земята се изнизаха столетия, а ти все висиш над нея. Защо не се разходиш из пределите на Вечността? Защо не ѝ се порадваш?

– Чакам да излезе Книгата.

– И как ще разбереш, че са я издали?

– Ооо! Земята внезапно ще стане красива – казваше тя и ако имаше лице, то щеше да е обсебено от огромна усмивка, излязла извън границите на щастието.